

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 28. janvārī

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

Janvāris ir tāds interesants laiks. Ziemassvētki aiz muguras, Lieldienas vēl tālu. Saka, gada tumšākais laiks ir pagājis, bet kur tad tā gaisma tādā gadījumā kavējas?

Kāds man tuvs cilvēks mīl teikt, ka jau nākamajā dienā pēc Ziemassvētkiem, kad diena kļūst par dažiem mirkliem garāka, bet nakts īsāka, to lieliski varot manīt. Ak, kā arī man to gribētos sajūst! Bet par spīti tam, ka sevi varu pieskaitīt pie nelabojamiem optimistiem, nekad mūžā vēl šo dažu minūšu atšķirību uz gaišo pusi neesmu tā pa īstam izjutusi. Parasti ir jāgaida vismaz līdz februāra beigām, lai noticētu, ka ziema tik tiešām arī šogad beigsies.

Arī Mazsalaca, šķiet, vēl dus ziemas miegā kā tāda Sniegbaltīte stikla zārkā. Visi jau zina, ka reiz tas princis brauks garām un tad būs prieki un līksmība, bet vēl viss ir klusu. Gads ir iesācies, bet, tā kā domes budžetu apstiprinās tikai februāra vidū, ikviena iestāde uzdrošinās vien klusiņām rosiņās savā vietā, paklusām kaļot plānus un zīlējot kafijas biežumus, cik tad naudas un līdz ar to arī jaudas šogad būs. Un prognozes rāda, ka pat zīlēšana kafijas biežumos varētu sanākt plānāka nekā citus gadus. Tāpat arī ar vietējiem uzņēmējiem, kas ar bažām raugās, ko nākamā diena atnesīs, — nerunājot par kādiem ilgtermiņa plāniem un cerībām.

Vienmēr jau gribas ticēt, ka šī nav tā dziļākā bedre, kurā iekrist (lai gan arī sekla tā nav), un pēc idejas jāpriecējas būtu kaut vai par to, kas mums vēl ir, nevis — kā vairs nav. Lai arī dzirdu — joprojām mani draugi un paziņas izbrauc peļņā uz ārzemēm, ir daudzi, kas atgriežas, un tas priecē, jo tieši šobrīd gribētos ticēt *W. Rogers* domu graudam, ka «valstij vairāk ir vajadzīgas netūrīgas rokas un tūrīgas sirdis».

Tikko atcerējāmie barikāžu satraucošos, bet vienojošos notikumus, kur tanīs dienās latvieši pierādīja — mēs gribam būt. Vai tad šodien ir citādi? Nē! Arī šodien MĒS GRIBAM PASTĀVĒT. Un pastāvēt mēs spēsim tikai, kļūstot godīgāki — atiecībā uz sevi, savu pilsētu, savu valsti.

Vēl par tiem plāniem — nu un kas, ka šogad mazāk svinēsīm dzīvi, bet vairāk — dzīvosim? Kā saka ķīniešu sakāmvārds: «Ja tev ir plāns vienam gadam, audzē rīsus! Ja tev ir plāns 20 gadiem, audzē kokus! Ja tev ir plāns gadsimtiem, audzini cilvēkus!»

ILZE MITĀNE

NOTIKUMS

Akcija «Mazsalaca tavās acīs»

Mazsalacas novada muzejs rīko fotogrāfiju akciju «Mazsalaca tavās acīs», aicinot ikvienu uzņemt vai dalīties ar jau uzņemtajām fotogrāfijām, kurās attēlota Mazsalaca, tās daba, tuvākā apkārtnē, iedzīvotāji, notikumi utt. mūsdienās.

Fotogrāfijām jābūt A4 formātā, tās iesniedzamas/iesūtāmas līdz 28. februārim Mazsalacas novada muzejā Rīgas ielā 1 vai arī personīgi muzeja vadītājai Vijai Rozenbergai vai Mairitai Šmitai.

Fotogrāfijas tiks apkopotas izstādē, bet aktīvākie fotogrāfiju iesūtītāji apbalvoti.

Aizbarikādētā atcere

MAZSALACIEŠI BARIKĀŽU ATCERES DIENAI VELTĪTĀJĀ PASĀKUMĀ RĪGĀ.

Induja Penkas foto

20. janvārī jau septiņpadsmito gadu pēc kārtas notika Barikāžu dienu atcerai veltīti pasākumi Rīgā. Kā ik gadu, uz šīs Latvijas tik svarīgās atceres dienas pasākumiem devās arī mazsalacieši.

Stāsta Ojārs Beķeris:

— Šogad uz barikāžu atceres dienu Rīgā devāmies 10 cilvēki. Paldies SIA *Ilekss grupa* un veikalam *Elvi* Mazsalacā, kas sponsorēja braucienu, tāpat arī SIA *Vidovska serviss*, kas gādāja par pusdienu maizītēm šajā dienā.

Rīgā kā ik gadu pie Brīvības pieminekļa nolikām ziedu vītni, arī Bastejkalnā ziedus tajās vietās, kur tika nošauti cilvēki barikāžu dienās 1991. gadā.

Sajūta šogad bija, maigi izsakoties, ļoti divaina, jo, pirmkārt, pie Brīvības pieminekļa policija ziedu nolīcējus sargāja trijās rindās — tas likās par daudz! Vilšanos sagādāja arī daudzo pasākumu atcelšana — piemēram, Latvijas kara muzejā bija paredzētas vairāku dokumentālo filmu izrādes, kas nenotika. Tāpat arī svinīgais pasākums grupu un mediķu grupu komandieriem tika atcelts. Jautājums vienīgi — kāpēc? Sajūta bija, ka valsts ir no kaut kā nobijusies. Mēs no Mazsalacas ik gadu esam braukuši uz šo atceres pasākumu, jo man vienmēr ir licies ļoti svarīgi atcerēties, pieminēt šos notikumus, bet šogad es sajutos patiešām mazliet apbēdināts.

Pēc ziedu nolikšanas aizgājām līdz Doma laukumam, kur uz lielā ekrāna tika demonstrēta filma «Kurš pavēlēja šaut?». Tur bija arī ugunskurs, bet visā visumā šogad barikāžu atceres dienā piedalījās maz cilvēku. Tas skumjina. Nevilšus nākas aizdomāties: vai mēs varam atļauties izbalēt šai bildē? Tautas frontes nozīmība izbalē un, manuprāt, arī vēstures grāmatās tā netiek atspoguļota pienācīgi. Valsts samazina finansējumu zemesardzei un jaunsardzei, kas patiesībā šo patriotisko sajūtu Latvijas jauniešos stiprina visvairāk. Ir skumji, ja tas viss tiek tik viegli aizmirsts.

Kā bija Mazsalacā 1991. gadā? Atsaucot atmi-

ņā tā laika notikumus, galvenokārt dzirdēti stāsti, kā bija tur — notikumu virpuļi, pie uguns kuriem, barikādēm un ļaužu pārpildītajās Rīgas ielās, bet neaizmirsīsim, ka bija arī cilvēki, kas, teju vai acu neaizvēruši, bija sardzē tepat mājās — Mazsalacā un gādāja, lai ļaudis saņemtu informāciju, koordinētu grupas no Rīgas un uz to, kā arī visu pārējo tam brīdī tik ļoti nepieciešamo.

Viktoria Puriņa trauksmainajos barikāžu notikumos bija koordinatore toreizējā Mazsalacas izpildkomitejā izveidotajā štābā. Kopā ar Ojāru Beķeri, Uldi Dreimani, Māri Zariņu un Jāni Reinvaldu viņi bija atbalsta grupa tiem, kas devās ceļā uz Rīgu.

Viktoria:

— Tajā laikā es biju Tautas frontes grupas sekretāre, tāpēc arī laikam mani izvirzīja šim darbam. Kad barikāžu dienu notikumi sāka risināties, tad es izpildkomitejā turpat vai visu laiku dežurēju. Kāds atnesa ēst, uz pāris stundām atlaida mājās pagulēt, bet tad cēlos un nācu atkal atpakaļ. Tajā laikā jau avīzītē «Mazsalacas vēstis» par visu notiekošo rakstīja. Māris Zariņš pierakstīja, fotografēja. Aktualitātes, vajadzības un īsus paziņojumus translējām pa iekšējo radio, kas atradās tepat vecajā pastā Rūjienas ielā.

Atceros, ka apzinājām visus Mazsalacas uzņēmumus, runājām ar to vadītājiem, lai saviem darbiniekiem neliedz braukt uz barikādēm, ja to vēlas. Visi, kas bija gatavi doties uz Rīgu, nāca uz izpildkomiteju un reģistrējās. Tad vajadzēja koordinēt autobusus, vietas, kur brīvprātīgie pulcēsies — visu, kas tad bija vajadzīgs.

Atceros, ka bija divi autobusi un brīvprātīgie Rīgā dežurēja uz maiņām. Kad veda otro maiņu uz Rīgu, pirmā maiņa brauca atpakaļ, un otrādi. Emocijas bija sakārtētas — visu laiku bija tāds kā saspringums, bet tanī pašā laikā gaisotne — pacīlāta. Ikvienam piedalījās, kaut ko ziedoja, deva, bija gatavs uz visu, fantastiska kopības sajūta! Nu protams, bija arī tādi, kas nobijās un pagāja maļiņā, tomēr vairāk bija to, kas izvēlējās būt aktīvi. No Mazsalacas un apkārtnējiem pagastiem kopā

vēlāk tika apzināti un apbalvoti ar 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi 205 cilvēki. Man no tiem laikiem ir saglabāties ļoti daudz rakstisku liecību — ziņas, uzrunas, uzsaukumi, reģistrētie brīvprātīgie, vēstules un vēl vesela kaudze ar dokumentiem un citādiem pierakstiem.

Atceros, ka bija cilvēki, kas barikāžu dalībniekiem sūtīja pārtiku. Skaņkalnē bija maizes ceptuve — no turienes uz Rīgu vedām kastēm maizi, Veltai Mincei bija kūku *bode* — tepat blakus tagadējām *Elvi*, viņa savukārt sūtīja ar maisiem kūkas. Tāpat arī Mazsalacas patērētāju biedrības desu cehs ar priekšnieku Jāni Nagli un tirdzniecības daļas vadītāju Mārti Viksnu, viņi uz Rīgu līdzi deva desas.

Tika doti velteņi, ziedota nauda, cimdi. Kad no Rīgas pienāca ziņa, ka vajag malku, arī tā nekāvējoties tika sagādāta — gan mašīna, kas aizveda, gan arī pats kurināmais. Un, kad tā tagad padomā, — tas viss taču tika atrauts no šo cilvēku personīgā vai uzņēmumu budžeta. Bet par to tad nedomāja.

Atceros, ka visdrausmīgākā personīgi man bija naktis no 20. uz 21. janvāri, kad es, no maiņas izpildkomitejā mājās atnākusi, uz pāris stundām atlaidos pagulēt, bet radio man bija visu laiku ieslēgts. Tajā dienā mans dēls tieši bija aizbraucis uz Rīgu, un pēkšņi pa radio ziņa, ka Rīgā šauj. Tā sajūta ir neapstāma, jo tas taču ir tavējais, kas ir tur. Domāju, ka tā jutās daudzi mājās palicēji tajā brīdī. Par laimi, viss beidzās labi un dēlam nekas nopietns nebija noticis.

Gribu vēl uzsvērt, ka tajā brīdī, kad tas viss notika — tas bija ārkārtīgi nopietni. Tagad kāds kādreiz vēl spriedelē — vai to vajadzēja darīt, vai tam bija jēga, bet tad par to patiešām nedomāja.

Un es domāju — vai šodien cilvēki ietu, ja būtu tāda vajadzība? Vai es ietu? Jā, protams, bet tikai tad, ja patiešām būtu jāsaņem valsts, prezidents, prezidenta pils. Saeimu un valdību — tos cilvēkus, kas ir tur, — tos gan ne, manuprāt, viņi to nav pelnījuši.

NOTIKUMI

3. II pl.16 mūzikas skolas zālē klavierkoncerts «Atspulgi». Antra Viksne, Normunds Viksne (klaviers).

28. II Skanā kalna parkā Mazsalacas apji un rajona čempionāts distanču slēpošanā. Reģistrēšanās vidusskolā no pl.10, starts pl.11.

Par ūdenssaimniecības attīstību Mazsalacā

15.janvārī Vides ministrijā SIA «BANGA KPU» iesniedza pirmo progresu pārskatu par projekta «Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Mazsalacā» ieviešanas gaitu. Tā ir atskaitē par visiem līdz šim paveiktajiem darbiem saskaņā ar civiltiesisko līgumu par Eiropas Savienības Kohēzijas fonda līdzfinansētā projekta īstenošanu.

Iebraucot pilsētā gan no Valmieras, gan no Rūjienas, gan no Ramatas puses, redzami lielformāta informatīvie stendi, kas vēsta par Eiropas Savienības Kohēzijas fonda atbalstu vērienīgā projekta īstenošanā. Turpinās būvdarbi ūdensvadu un kanalizācijas tīklu rekonstrukcijas un paplašināšanas līguma ietvaros, kurus veic SIA «Wesemann». Pērnavas ielā uzstādītas trīs ūdensvada

akas. Rūpniecības ielā izbūvēts pašteces kanalizācijas posms un uzstādīta aka kanalizācijas sūkņu stacijai. Tiek būvēta sūkņu stacija un pašteces kanalizācijas pievads Baznīcas ielā. Darbi Baznīcas ielā prasīja no celtniekiem īpašu meistarību un saskaņotību, jo pievada izbūvei bija nepieciešams uz pāris stundām aizsprostot Aurupīti. Celtnieki ar šo problēmu veiksmīgi tika galā.

Otra līguma veicēju konsorcijs «Koger un Partneri» šībrīža galvenais uzdevums ir izstrādāt vislabāko un precīzāko tehniskā projekta variantu ūdens atdzelzēšanas stacijas un jaunu notekūdeņu attīrīšanas iekārtu būvniecībai, lai varētu plānotos būvdarbus uzsākt jau šajā pavasarī.

RITA LIZUMA,

SIA «BANGA KPU» valdes priekšsēdētāja

TIC: mērķu un plānu pietiek (Papildinājums)

14. janvārī «Mazsalacietis» kļūdas dēļ netika nodrukāts viss teksts rakstam «TIC: Mērķu un plānu pietiek». Šajā numurā – teksta izlaistā daļa. Atvainojamies!

... Februārī Mazsalacas TIC kopā ar citiem Valmieras rajona TIC piedalīsies starptautiskajā tūrisma izstādē «BALTOUR». Līdz tam laikam jāizveido vairāki nelieli maršruti par dažādām tēmām, piemēram, Mazsalaca kājāmgājējiem un velobraucējiem, kultūrvēsture, daba, ievērojamas personības u.c.

Gada sākumā jāveic arī darbs pie iespējamās tūrisma fakultatīvās programmas Mazsalacas vidusskolā. Centīsimies tādā veidā sekmēt, lai vai-

rāk skolēnu paliek mācīties Mazsalacā.

Aprīlī būtu nepieciešams sarīkot divus pasākumus: informācijas dienu Mazsalacas novada tūrisma uzņēmējiem, kā arī, sadarbojoties ar pašvaldībām, laivu nomu īpašniekiem un aktīvajiem iedzīvotājiem sarīkot talku ar mērķi atbrīvot Salacu no kritušajiem kokiem, lai upe kļūtu vēl pievilcīgāka laivotājiem.

Saistībā ar laivotājiem paredzēts arī ievietot pamata informāciju par laivošanas maršrutiem Salacā un apskatāmajiem objektiem Mazsalacas interneta mājas lapā. TIC uz vietas ir pieejama izsmelīga informācija drukātā veidā, bet reti kurš, plānojot savu ceļojumu, vispirms iegriežas TIC, tāpēc informācija mājas lapā ir ļoti svarīga.

Točkas aktivizējas!

Valkas rajona policijas pārvalde sadarbībā ar ONAP (Organizētās noziedzības apkarošanas biroja) Vidzemes reģionālās pārvaldes darbiniekiem pēc operatīvās informācijas Valkas pagastā kādā privātmājā izņēmusi gandrīz miljonu cigarešu ar Krievijas akcīzes nodokļa markām, kuru tirgus vērtība lēšama 18 tūkstošu latu apjomā, un 100 litrus spirta.

Persona, kas uzsāktajā kriminālprocesā atzīta par aizdomās turamo, ir uzņēmējs, kas Valkā nodarbojas ar uzņēmējdarbību. Policijas redzeslokā vīrietis bijis pirms astoņiem gadiem, kad nodarbojies ar līdzīgu «biznesu». Policijai viņš atzinis, ka atgriezies pie nelikumīgajām darbībām, jo pasliktinājies ekonomiskā situācija legālajā biznesā un aktivitāte saistīta arī ar gaidāmo cigarešu cenu celšanos. Policija pauž pamatotas bažas – biznes, kas zināmu laiku Latvijā bija pierimis, smagās ekonomiskās situācijas dēļ atkal plaukst. Policija paredz, ka aktīvu darbu saistībā ar akcīzes nodokļa paaugstināšanu alkoholam un tabakai atsāks kādreiz tik ierastās točkas, kas sagādāja lielas problēmas vispirms jau pašiem iedzīvotājiem

— gan tām ģimenēm, kurās nodzērās tuvinieki, gan apkārtējiem, kas bija spiesti sadzīvot ar kaimiņos notiekošo.

Policija aicina iedzīvotājus būt atsaucīgiem un ziņot, ja jūsu rīcībā nonāk informācija par šādu nelikumīgu darbu aktivitātēm. Svarīgi šos gadījumus atklāt laikus, pirms izveidojies stabils klientu loks un biznes nav uzņēmis apgriezienus. Ir pilnīgi skaidrs, ka šajās aktivitātēs policijai vislabāk var palīdzēt vietējie iedzīvotāji, jo viņi vislabāk pārzina situāciju un pamana gan svešu, gan vietējo darbu rosīšanos.

Arī iedzīvotāji Mazsalacā un apkārtējos pagastos tiek aicināti ziņot, ja viņu rīcībā nonāk informācija par šādiem gadījumiem. Tas pats attiecas arī uz degvielas zādžību gadījumiem un degvielas uzpildīšanu parādīšanās pagastā vai cita veida nelikumībām. Iedzīvotājiem jāsaprot, ka tikai aktīva sadarbība ar policiju iespējams nodrošināt katru vēlmi un tiesības dzīvot drošā vidē. Anonimitāte garantēta. **Tāl. 29256418** vai darba laikā – **64201312**.

DACE JUKĀMA
Valmieras RPP

Par mazsalaciešu dzīvi 19. un 20. gs. mijā

LU Literatūras, folkloras un mākslas institūta sērijā *Novadu folkloras* pašā 2008. gada nogalē izdota grāmata *Ādama stāsts. Mazsalaciešu dzīve, ieradumi un tikumi Ā. Purmaļa autobiogrāfijā 19. un 20. gs. mijā*. Grāmatas sastādītāja, ievada un komentāru autore ir Sanita Reinsone.

Ādama stāsts ir Mazsalacas apvidus zemnieka Ādama Purmaļa (1846 – 1917) autobiogrāfijas pirmpublicējums. Šajā dzīvesstāstā, ko līdz pat mūsdienām rokkrastā glabājuši viņa pēcteči, Ā. Purmalis stāsta par savu privāto dzīvi, taču blakus tam savdabīgi raksturo arī 19. gadsimta beigu un 20. gs. sākuma mazsalaciešu ieradumus, savstarpējās attiecības un ģimenes tradīcijas. Uzmanības vērts ir arī autora stāstītais par dažādiem sabiedriski vēsturiskiem notikumiem Mazsalacas apvidū, piemēram, Līču skolas pirmākumiem un māju iepirkšanu 19. gadsimta otrajā pusē.

Lielāko daļu sava dzīvesstāsta Ā. Purmalis veltījis sievas meklēšanas un meitās iešanas notikumu atstāstam, līdz ar ko šo grāmatu šobrīd var uzskatīt par plašāko un izsmelošāko materiālu par precību un meitās iešanas tradīcijām Ziemeļvidzemē 19. gadsimta otrajā pusē.

Grāmatas ievada daļā Latviešu folkloras krātuves darbiniece, bijusī mazsalaciete Sanita Reinsone raksta par Mazsalacas pagastu Ā. Purmaļa dzīves laikā, par manuskriptu un tā nozīmi tautas tradīciju pētniecībā, kā arī par pašu Ādamu un viņa pēctečiem. Tālāk seko Ādama stāsts ar ko-

ĀDAMA STĀSTS

Mazsalaciešu dzīve, ieradumi un tikumi Ā. Purmaļa autobiogrāfijā 19. un 20. gs. mijā

mentāriem, bet grāmatas beigās atsevišķa nodaļa ir veltīta Ā. Purmaļa valodai un manuskriptā lietoto īpatnējo vārdu vārdnīcai, kuru kopā ar grāmatas autori sagatavojuši LU profesore, dialektologijas speciāliste Lidija Leikuma.

Šī grāmata noderēs tiem, kas interesējas par Mazsalacas apvidus kultūrvēsturi – folkloru, valodu un etnogrāfiju.

Grāmatas atvēršanas svētki notiks **7. februārī plkst. 14.00 Mazsalacas novada muzejā Rīgas ielā 1.**

VIJA ROZENBERGA,
Mazsalacas novada muzeja direktore

Iecirknis paliks

Rakstījām par Valsts policijas izmaksu samazināšanu un Mazsalacas iecirkņa nedrošo nākotni. Jau drīz pēc tam sarunās ar topošā novada pagastu vadītājiem un policijas pārstāvjiem panākta vienošanās par Mazsalacas iecirkņa saglabāšanu, uzturēšanas izmaksas dalot starp pašvaldībām

atkarībā no iedzīvotāju skaita; telpu nomas izmaksas segs Valsts policija.

Pārskatam — Mazsalacas un apkārtējo pagastu policijas iecirkņu inspektoru pieņemšanas vietas, darbalaiki un kontaktātrūpi.

Vecates pagasts	AGNIS LAPIŅŠ	Vecates pagasta padome „Pagastnams”	Piektdienās no 09:00 līdz 12:00
Sēļu pagasts	EGONS KANAPOLIS	Sēļu pagasta padome „Sēļu muiža”	Katra mēneša 2. un 4. otrdienā No 19:00 līdz 11:00 29474993 64251002
Ipiķu pagasts	VILNIS LAURS	Ipiķu pagasta padome „Pagasta nams”	Katra mēneša 1. otrdienā No 09:00 līdz 11:00
Vilpulkas pagasts	VILNIS LAURS	Vilpulkas pagasta padome	Katra mēneša 2. ceturtdienā No 09:00 līdz 11:00
Naukšēnu pagasts	DZINTARS KAZAKĒVIČS	Naukšēnu pagasta padome „Pagastnams” Rūjienā, J. Raiņa ielā 3	Katra mēneša 1. un 3. pirmdiena No 09:00 līdz 11:00 Trešdienās no 09:00 līdz 12:00
Jeru pagasts	DZINTARS KAZAKĒVIČS	Jeru pagasta padome „Vēstneši”	Katra mēneša 2. un 4. otrdienā no 09:00 līdz 11:00 27887736 64263002
Rūjiena	DZINTARS KAZAKĒVIČS	Rūjiena, Raiņa iela 3	Trešdienās no 9:00 līdz 12:00 Piektdienās no 09:00 līdz 12:00
Lodes pagasts	VILNIS LAURS	Lodes pagasta padome „Lieplejas”	Katra mēneša 3. trešdienā No 09:00 līdz 11:00 Trešdienās no 08:00 līdz 10:00
Ķoņu pagasts	VILNIS LAURS	Ķoņu pagasta padome „Celtņiekos”	Katra mēneša 4. pirmdienā No 09:00 līdz 11:00 64263002 26614477
Rūjiena	VILNIS LAURS	Rūjienā, J. Raiņa ielā 3	Piektdienās no 9:00 līdz 12:00 Trešdienās no 9:00 līdz 12:00
Mazsalaca	HENRIHS SKAVRONSKIS	Mazsalaca, Baznīcas ielā 14	Otrdienās no 08:00 līdz 12:00 64251002 26614488
Ramatas pagasts	EGONS KANAPOLIS	Ramatas pagasta padome „Pagastnams”	Katra mēneša 2. un 4. trešdienā No 09:00 līdz 11:00 29474993 64251002

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Vai jūs apmierina Mazsalacas un tās apkārtnes ceļu kvalitāte ziemā?

Ingūna:

— Cik esmu novērojusi, pagaidām nekādas problēmas nav bijušas. Pati gan ar mašīnu nebraukāju, puika brauc pakaļ uz darbu.

Artūrs:

— Ikdienā braukāju uz Valmieru un Mazsalacā īpaši bieži neesmu, līdz ar to arī netraucē ceļu kvalitāte. Vispār jau kvalitāte liekas normāla. Ceļš no Matīšiem līdz Valmierai ir labs, no Mazsalacas līdz Matīšiem varētu būt labāks – bet arī tas ir atkarīgs no situācijas. Bieži vien arī šajā ceļa posmā nav nekādu problēmu.

Edīte:

— Mūsu Dzirnau ielu rūpīgi tīra un nokaisa. Par pārējām ielām grūti spriest. Dažreiz jau rodas domas – varbūt tāpēc, ka tu tuvumā dzīvo policijas darbinieks, bet vispār esmu apmierināta ar ceļu kvalitāti.

Ausma:

— Manuprāt, pilsētas ielas ir zem katras kritikas, arī ietves. Piemēram, nesen pie veikala *Elvi* bija viens vienīgs ledus, uz kā es arī nokritu. Labi, ka ar galvu neatsitos uz trepēm. Pati dzīvoju Krasta ielā, kur nebrauc ne greideris, ne kaisītājs. Tā mēs tur brienam. Kad bija pirmie sniegi – burtiski līdz potītēm.

